

[Aksel Larsen.]

have interesseret sig for, hvad det var for sydfrugter. Det kan være udmærket, at ministeren siger, at det var de private importører, der havde forsømt deres pligt, men hvis ministeren giver et sådant testimonium paupertatis til de private importører, hvorfor så give handelen mere frihed end hidtil? Den højtærede minister har ikke tillid til handelen. Hvorfor så give den den yderligere fuldmagt, man giver ved de forøgede frilister?

Så siger ministeren, at kulprisstigningen overraskede mandsanden regeringen. Den naive bemærkning skal vi høre gang på gang. Jeg skal give ministeren et godt råd. Når vi kommunister forudsiger, at det og det vil ske, skal han tænke lidt over det. Da vi havde radiodiskussionen om kronenedskrivningen, fik vi at vide, at Englandspriserne ikke ville stige, og jeg sagde som min mening, at netop priserne på kul, benzin og olie fra England vil stige. Jeg blev ikke overrasket. Jeg påstår ikke, at jeg er en særlig handelspolitisk begavelse, men det var noget, man kunne sige sig selv, når man kender Englands måde at handle på. Hvad Englands måde at handle på angår, kan jeg heller ikke forstå, at den højtærede minister kan blive så overrasket, når hans partipresse har en ganske bestemt opfattelse af den sag.

Jeg må måske have lov til for yderligere at underbygge berettigelsen af det forslag om motiveret dagsorden, vi har stillet, at erindre handelsministeren om, hvad hans partipresse har skrevet om disse spørgsmål. Jeg står her med „Sjællands Posten“ for den 4. november; deri findes en ledende artikel „Ærligheden overrasker“, og jeg vil meget gerne have den højtærede formands tilladelse til at citere slutningen af den. Slutningen lyder således:

„Der er mere ræson i handelsminister Krag's bemærkninger, som bragtes her i bladet i går: Danmark er som det land, der har den største udenrigshandel pr. indbygger, interesseret i, at handelen er fri. Men konkurrencen må ske på lige vilkår. Handelsministeren vil vel hermed sige, at de handelspolitiske taskenspijlerkunster, man er falden til at bruge, må høre op. Det gælder sådanne foreteelser som appelsinvaluta, forskellige priser på samme vare, forskellige former for toldbeskyttelse og lignende mærkværdigheder. Hvis vi ikke tager fejl, så havde Krag's udtalelser sigte på det sidste udslag af den form for handelspolitik. Politikere siger det ikke så stærkt, men vi andre

kan godt give luft for vore følelser, og vi har virkelig en fornemmelse overfor England, personificeret ved sir Stafford Cripps, som overfor en, der spiller falsk i kort.

I Paris roste Marshallplanens administrator, mr. Hoffman, Danmark for dets ærlighed. Han må jo være blevet overrasket over, at sådant findes. Og det er vel just det, der er det gale i international politik: ærligheden er overraskende“.

Når ministerens egen partipresse bedømmer Englands optræden sådan, så synes jeg, at ministeren skulle tage lidt mere hensyn til vort krav om, at man uden nølen skal opsige prisaftalen, og jeg synes ikke, man behøver yderligere undersøgelser eller langvarig indsamling af materiale. Det er tilstrækkeligt at se på, at kulprisen er blevet forhøjet, og at det engelske parlaments flertal har godkendt denne forhøjelse.

Ministeren siger så, at Polen jo også har forhøjet prisen med 25 pct. Det er ikke nogen forhøjelse, og det ved ministeren godt. Ministeren har meget mere forstand på de dele, end jeg har. Ministeren ved, at Polen ikke har devalueret, og at når Polen nu kun forlanger 25 pct. mere i kroner for sine kul, så betyder det i polsk valuta en nedsættelse af prisen, fordi den polske valuta har samme forhold til dollar, som den havde før, og hvis Polen ville opretholde den samme pris i polsk valuta eller i dollar, ville polske kul være steget med 44 pct. Handelsministeren ved også udmærket vel, at Sverige har været ude for det samme; de skal i svenske kroner betale mere for de polske kul, men Sverige anerkender, at Polen har foretaget en prisedsættelse på kul, fordi de ikke har forhøjet prisen med 44 pct. Der er aldeles ingen grund til her at komme med den sammenligning, ministeren kom med. England har skåret sin valuta ned og har derpå bevidst og kynisk sat kulprisen i vejret, fordi de siger: kullene fra Polen, fra Ruhr, fra Amerika — hvis man vil købe dem — stiger, og så vil vi udnytte chancen til at få flere penge for kullene, selvom vore udgifter ved produktionen af kullene ikke er steget.

Så spørger ministeren, hvordan kommunisternes standpunkt til devalueringen var. Han har fuldkommen ret. Det spørgsmål kunne han have stillet den dag, man traf afgørelsen, men da passede det ikke ministeren at spørge os. Da sagde man: det er lige-gyldigt, vi ønsker ikke at spørge kommunisterne . . . (Finansministeren [H. C. Hansen]: